

Een innerlijke reis in Machu Picchu

Een innerlijke reis in Machu Picchu

Peter Geraedts

© Peter Geraedts tekst en omslag. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd en vermenigvuldigd zonder toestemming van de schrijver. Citaten of kleine tekstfragmenten zijn toegestaan mits voorzien van naam en bronverwijzing.

ISBN: 9789403772677

Tweede herziene druk van De Pelgrim en het ongeziene, uitgegeven door Trophonios Publishing. Het middengedeelte over 'De tempels van het hart' is weggehaald en als afzonderlijk verhaal gepubliceerd.

Machu Picchu

Doelbewust had ik 21 juni, de dag van de zonnewende, gekozen om de tocht naar Machu Picchu te maken. Mijn verlangen de energie en cultuur van de oude Inca's zo zuiver en intens mogelijk te ervaren was alsmaar gegroeid. Deze heilige Incastad was bij uitstek geschikt om me met die energie te verbinden. Ik had veel over Machu Picchu gelezen en filmpjes bekeken. Zelfs in mijn dromen speelde het heiligdom een rol. Hier aanwezig zijn was een bekroning van mijn persoonlijke ontwikkeling van jaren. Het was me duidelijk dat ik hier moest zijn. En toch hield een afwerend gevoel op de achtergrond mij staande.

Omdat ik hinderlijk in het midden van het drukbevolkte pad was blijven staan, duwde iemand me opzij. Ik keek verbaasd op en vroeg me af wat al die mensen hier eigenlijk kwamen doen? Specifieker, wat kwam ík hier doen? Was mijn doel waar ik in geloofde wel de echte reden van mijn bezoek? Lag de aanleiding niet dieper verborgen in mij?

Ik was al enkele jaren actief bezig met Incasjamanisme. Hoewel ik een duidelijke verwantschap voelde met die oude cultuur, had ik tot nog toe weinig tastbare connectie ervaren met hun erfenis. Ze boeide me enorm, maar datzelfde gold voor het gedachtegoed van Tibet, Egypte en China. Misschien was er een gemeenschappelijke factor in die oude culturen die mij aansprak. Of wellicht vertegenwoordigden ze fases in mijn eigen bewustzijns groei. Door mijn veranderende denken en voelen was het vertrouwen in mijn intuïtie gegroeid. Anders dan in het verleden nam ik nu mijn verantwoordelijkheid voor mijn omgang met de medemens, de wereld en de natuur. Inmiddels waren eenvoud, eenheid en betrokkenheid mijn belangrijkste waarden. Zij hadden me op het pad van het Incasjamanisme gebracht, het pad van het hart, balans en harmonie en wederkerigheid op elk gebied.

De weerstand in mij bleef aanhouden. Nog niet in staat me te verplaatsen, bekeek ik de Incastad voor mij, indrukwekkend gelegen

tussen diepe dalen en hoge bergen. Het bleef me fascineren hoe de mensen indertijd op deze hoogte zoets imposants hadden gecreëerd. Te midden van de betoverende bergen was dit een centrum van natuurlijke schoonheid.

Ineens begreep ik waar mijn aarzeling vandaan kwam. De geesten van de bergen zijn in de Incatraditie de poortwachters van Machu Picchu. Om hier aanwezig te mogen zijn had ik hun toestemming nodig. Volgens een oud Inca ritueel stemde ik me af op de berggeesten. In gedachten sprak ik hen eerbiedig toe en vroeg hun hulp om alles zo intens mogelijk te mogen ervaren. In gedachten passeerde ik een denkbeeldige poort, waardoor mijn energie en verlangen zich verbonden met de kennis en wijsheid van de oude Inca's, waarmee Machu Picchu is doordrenkt.

De toestemming van de wachters maakte mij direct energieke en blijer. Onbevangen vervolgde ik mijn weg. Rondkijkend overzag ik de orde en regelmaat van de stad, de balans tussen grillige natuur en strakke bebouwing met daartussen het gekrioel van bezoekers. Grote kans dat het merendeel van hen geen idee had van de werkelijke erfenis van de Inca's. De gedachte mij aan te sluiten bij de stroom toeristen voor bezichtiging van Machu Picchu stond mij tegen. Het zou een povere invulling zijn van mijn sterke verlangen deze unieke plaats ten diepste te ervaren. Daarom koos ik mijn eigen weg en vertrouwde er volledig op dat die me intuïtief zou brengen waar ik op dat moment moest zijn. De tinteling in mijn lichaam beschouwde ik als de bevestiging.

Om mij innerlijk ruimte te geven, ademde ik nog enkele minuten het overzicht van Machu Picchu in voordat ik een smal pad koos tussen de gebouwen door. De vele straatjes, doorgangen en trappen brachten mij bij de Tempel van de Condor. Op de grond voor de tempel ligt deze vogel, die heilig was voor de Inca's, alsof hij bij zijn landing dwars door de tempelmuren heen is gevlogen. Staande voor de kop van de vogel met mijn armen oostwaarts geheven, veroorzaakte de zon, die boven een bergtop vanachter een wolk tevoorschijn kwam, een spectaculair spel van licht en donker. Ik registreerde dat diverse toeristen zich naar mij omdraiden, alsof ik de zon wakker had geroepen. Verlegen door hun aandacht ging ik met gesloten ogen tegen de rotsen tegenover de

condor zitten. Mijn innerlijk oog zag hem hoog boven Machu Picchu cirkelen, waarna hij via de voorkant van de tempel in mijn richting daalde. De duidelijk voelbare tik van zijn snavel op mijn voorhoofd verraste mij.

Deze kus van de condor was een welkomstgroet.

Ik was naar de open plek midden in Machu Picchu gelopen. De intense aardende kracht maakte mijn lichaam zwaar. Om het draaierige gevoel in mijn hoofd en de trilling in mijn benen kwijt te raken, ging ik zitten. Onbepaalde tijd later haalden enkele luidruchtige toeristen die vlak naast mij een foto maakten, me even uit mijn meditatie. Moeizaam door de stramheid van mijn lichaam stond ik op en liep naar het aangrenzende plein, een heilige plek met een betoverend uitzicht op de riviervallei van de Urubamba en de bergen erachter.

Door de drukte kon ik geen plekje voor mezelf vinden. Er zat weinig anders op dan me toch maar aan te sluiten bij een groep onder leiding van een gids. Dankzij mijn grondige voorbereidingen voor deze reis wist ik blindelings de weg in de heilige stad. We waren op weg naar de 'Tempel van de zon', waar de muren organisch aansluiten bij de grillige rotsen waarop ze waren gebouwd. In een ronde ruimte in de tempel stak uit de gladde bodem een rotsblok omhoog. De gids vertelde dat dit blok indertijd dienstdeed als altaar waar maagden op werden geofferd. Dat leek mij onwaarschijnlijk en het werd door kenners van de cultuur ook heftig bestreden. Terwijl ik om het rotsblok heenliep, voelde ik een tinteling in mijn lichaam, die sterker werd toen ik afdaalde naar de heilige koninklijke tombe onder de Tempel van de zon.

Naast de opening van de tombe zijn decoratieve trappen uitgehouwen, als symbool voor de plek waar de doden afdaalden naar de benedenwereld. Na het sensationele maagdenverhaal gingen de woorden van de gids volledig langs mij heen en richtte ik mijn aandacht op de ingang van de tombe. Er hing een dun lint voor ten teken dat toeristen niet welkom waren. De energie van de tombe trok mij er echter onweerstaanbaar naartoe. Achter een uitstekende rots maakte ik mij onzichtbaar tot de gids en de toeristen druppelsgewijs de plek voor de koninklijke tombe hadden verlaten. Toen het volledig stil om

mij heen was, kroop ik met kloppend hart onder het lint door en liep de tombe binnen. In het schemerdonker koos ik een van de nissen om in te zitten.

Aarde

1.

Eenmaal gewend aan de duisternis zag ik de variatie aan uitgehouwen nissen in de wanden van de grot. Mogelijk de rustplaats van mummies. Na enkele diepe ademhalingen resoneerde mijn innerlijk met de intense stilte van de tombe. Een gevoel van dankbaarheid om hier te zijn vervulde me. Zonder verbazing bemerkte ik een zwevend licht dieper in de tombe en weer was er die tinteling die zich vanaf mijn voorhoofd, waar de heilige vogel mij had gekust, door mijn hele lichaam verspreidde. Dat voelde passend.

Geleidelijk transformeerde het licht naar een kleine man, wiens Zuid-Amerikaanse uiterlijk mij vertrouwd voorkwam. Hij wenkte mij. Om gehoor te geven aan zijn uitnodiging kwam ik in beweging zonder mijn lichaam te verplaatsen. Een kort ogenblik raakte ik in de war. Kon ik mijn lichaam zomaar achterlaten? Kon ik later de weg nog terugvinden? Opnieuw wenkte de man mij. De lichte paniek verdween al snel door een nieuwe tinteling en vol vertrouwen volgde ik de man naar een deur één etage lager. Daar stond hij stil, draaide zich naar me om en keek me indringend aan.

De energie van zijn blik raakte mij diep en zijn glimlach beantwoordde ik met een gulle lach. Natuurlijk. Dit was mijn spirituele Incagids Matez. Als energie kende ik hem goed, maar tot dusver was daar geen uiterlijk aan gekoppeld. Zo zag hij er dus uit. Zijn aanwezigheid kalmeerde me.

Naast de deur zat een man in traditionele Incakledij op een rijkversierde stoel. Matez boog eerbiedig voor hem en ik volgde zijn voorbeeld.

"Heer Huascar," sprak hij tot de man, "mag ik uw toestemming om naar de benedenwereld te gaan?"

Huascar knikte en keek mij vervolgens aan. Ook ik moest toestemming vragen. Nadat ik de woorden van Matez had herhaald, antwoordde Huascar glimlachend, "Ja, mijn zoon."

We betraden een grote, ronde schemerige ruimte waar zacht, paars licht scheen. Het koepelvormige gewelf boven ons was nog net zichtbaar. In de muren van de ruimte bevonden zich meerdere deuren, bijna allemaal voorzien van een omlijsting van smalle zuilen die een boogvormige bovendorpel ondersteunde. Hoewel de ruimte leeg leek, flitsten af en toe gedaantes voorbij. Ik keek Matez vragend aan.

"We zijn in de benedenwereld," legde hij uit. "In de zevende en bovenste aardlaag volgens de Inca kosmologie. Dit is de tempel van de channelers. Hier bevindt zich de kosmische informatie. Ze is verbonden met de regenboog en met de andere zes lagen."

"Gaan we die andere lagen ook...?"

"Geduld. Eerst kun je hier diverse kamers bezoeken. Omdat je nieuwsgierig van aard bent, gaan we eerst naar de bibliotheek. Hier ligt alle kennis van het universum opgeslagen."

"Alle kennis van het universum! Past dat daar allemaal in?"

Matez begon te lachen. "Noem jij jezelf nu een moderne man die gewend is aan computers en internet? Hoeveel informatie kan er bij jullie op een chip ter grootte van een rijstkorrel! Aangezien alles energie is, kun je oneindig veel informatie kwijt in deze ruimte."

Een enorme zilverkleurige mandarijnvorm, volledig opgebouwd uit rijen kleine cd-roms, domineerde de ruimte. Over die schijfjes speelden verschillende kleuren licht met elkaar. Terwijl ik om de mandarijnvorm heenliep, kwamen mooie maar ook pijnlijke jeugdherinneringen naar boven, gevolgd door beelden die ik kende van boeken en internet. Maar ook weergaven van mij onbekende beschavingen, technologieën, landschappen en steden. Ik zag afbeeldingen en teksten die betrekking hadden op astrologie, sterrenkunde, wiskunde, heilige geometrie en meer. De hoeveelheid verschillende levensvormen die zich lieten zien, kon ik zo snel niet tellen. Dit was wat Matez bedoelde, dit was eindeloos omvangrijk.

"Ieder mens is onbewust verbonden met de kennis uit deze bibliotheek."